Vervaldatum-kompetisie: ’n Ou man wat wou weet

Hennie Aucamp2012-05-16

Nou is my kans, dink die ou man toe die doodsengel by hom opdaag. Want die ou man wou nog altyd geweet het. Sy boeke was so vaag of dubbelsinnig oor die saak.

Sjoe, sê die engel, die lugverkeer raak deesdae iets ysliks. Hy gaan sit langs die sterfbed presies soos ’n algemene praktisyn. Wat minder algemeen aandoen, is die manier waarop hy sy engelkleed tot bokant sy boude en knieë optrek voor hy gaan sit.

Wat ek wou weet, sê die ou man.

Maar vir die engel is ’n halwe woord genoeg. Hy neem die ou man se ontvleesde hand in syne en lei dit versigtig by sy vlerk verby onder sy kleed in.

Voel só, sê die engel, en buig die ou man se hand om sy steierende lul. Tevrede?

Die ou man sug.

Waar was jy my hele bestaan, vra hy verwytend.

Ek het geduldig gewag, lieg die engel vlot, jy het net verkeerd gesoek. Daardie motorfiets op die straathoek: hoekom het jy paniekerig geword?

Die ou man probeer orent kom.

Was dit dan jy? Met die prent op jou leerbaadjie?

Rustig nou, sê die engel, rustig. Hy plaas sy kragtige hand op die magtelose hand van die ou man. Op en af, op en af, in dieselfde kadens, beweeg hul hande om ’n pilaar van vlees en bloed.

’n Kreun en ’n snik en alles is verby.

Die engel vee hom af aan die ou man se beddegoed en kyk op sy Omega.

Oeps, sê hy, byna tyd vir my volgende afspraak.